

Ijsberen langs het open graf

Bidden behoort tot de kern van het geloof, maar het is moeilijk om erover te praten. In deze serie vragen we bekende gelovigen hoe zij bidden. Vandaag deel 6: Anne van der Bijl (83), oprichter van Open Doers.

‘Ik heb nog nooit een christen ontmoet die tevreden was met zijn gebedsleven. Wij weten niet goed wat bidden is hoe moet je dat doen, hoe vaak en hoe lang? Elke christen is ook nog eens anders. Hoe heb je God leren kennen, wat is jouw beeld van je eigen vader? Dat is absoluut van invloed op je gebedsleven. Daarom wil ik het gebed niet op formule brengen of vastpinnen op een bepaalde tijd.

Altijd bidden

Op een huissamenkomst werd ik eens in de rede gevallen door een lieve zuster die vroeg: Hoeveel uur per dag bidt u? Mijn predikant wel zeven uur. Half schertsend heb ik toen gezegd: Volgens de Bijbel moet je altijd bidden. Dat was niet leuk van mij. Ik heb ook direct mijn excuses aangeboden. Later bedacht ik me dat we als goeie gereformeerden ervan uit moeten gaan dat de Bijbel gelijk heeft, ook al is dat voor ons verstand onmogelijk.

Moeder Theresa zei altijd: Ik bid nooit, ik praat altijd met Jezus. Ik denk dat ik daar op weg naartoe ben. Je denken moet doortrokken zijn van de tegenwoordigheid van de Heer. Bidden zit in heel je houding en niet in dat uurtje in de week dat je naar de kerk gaat, of dat moment voor het eten of slapengaan.

Essentie

De essentie van bidden voor mij is dat ik voorbede doe voor anderen en niet voor mezelf bid. Waarom zou ik? Het ontbreekt mij aan niets. Elke morgen sta ik vroeg op om een paar uur te bidden. In de hoek van mijn studeerkamer hangt een waterverfschilderijtje van het open graf in Jeruzalem. Daarnaast heb ik een foto geplakt van biddende moslims, op hun knieën. Zo bidden ze in de richting van het graf, want daar hebben ook zij hun heil van te verwachten. Op het schilderijtje heb ik allemaal briefjes geplakt met urgente gevallen: mensen die het moeilijk hebben, een vervolgde christen die op sterven ligt, mensen op unieke posities. Dan ijsbeer ik langs het open graf, naast de enige radiator in de ruimte, zodat ik het nog een beetje warm heb.

In de loop van de dag kom ik nog tien keer langs het schilderijtje en bid ik opnieuw voor de mensen op de briefjes.

Als ik naar het nieuws luister of kijk, bid ik ook zachtjes, in mijn hart. Of als ik de deur van mijn woning open en de zon lacht mij tegemoet. Dan zeg ik: Heer, dank u wel. Dat is ook bidden. Ik probeer alles wat ik zie of hoor te verbinden met de troon van God.

Methode

Ik gebruik niet echt een vorm of een methode om te bidden. Ik ga nooit op mijn knieën, want

die zijn versleten. Terwijl ik bid, wandel ik veel. Dat is best Bijbels: wandelen met God. Nu we het over een gebedshouding hebben: het ironische is dat in de Bijbel vaak sprake is van bidden in je bed, dat is toch een troost voor luie christenen.

Wat is bidden moeilijk echt waar. Ik ben voorzichtig met de belofte dat ik voor iemand zal bidden. Als ik dat zeg, moet ik het ook doen, anders doe ik zonde.

Alles in mijn leven kan me van bidden afhouden: de strijd om het bestaan, de elementen van de natuur, alle gesprekken die ik hoor. Het lijkt soms wel of de wereld op mijn hielen zit. Daarom trokken christenen zich vroeger terug in kloosters. Ze wilden ontsnappen aan de wereld, maar dat lukte niet en dat krijgen wij ook niet voor elkaar.

Eerste keus

Voorbede moet je ook plannen, anders komt er door de verlokkingen van het dagelijks leven niets van terecht.

Van de vervolgte christenen leer ik dat bidden altijd de eerste keus moet zijn. Zij vragen God niet om meer vrijheid, maar om meer vrijmoedigheid om te vertellen over Jezus. Ik vergeet nooit meer dat ik bij de woning kwam van een predikant in Hongarije, in de tijd van het communisme. Ik was nog maar net door de voordeur binnengelaten, of ze begonnen met hun bidstond. Dat greep me erg aan. Wij doen eerst onze jas uit, dan een bakje koffie, en dan pas bidden. Voor vervolgte christenen is hun omgang met de Heer de normaalste zaak van de wereld. Zij kennen een intens gebedsleven.

Ik heb meer dan eens toen ik nog bijbels smokkelde gewacht bij de grens van een communistisch land om te bidden en te vasten. Waarom? Alles wat niet uit het geloof is, is zonde. Ik was bang, bespeurde bravoure bij mezelf, of dreigde te handelen omdat anderen dat nu eenmaal van mij verwachtten. Dan bad ik tot ik weer vol was met geloof al die jaren ben ik nooit gepakt.

Spiegel

Ik spiegel me nog steeds aan godsmannen en lees veel biografieën van bekende christenen. Ik wil weten hoe God ze gebruikte. Wat mij opvalt, is dat ze bekendstaan om hun gebedsleven. Dat zou ik ook graag willen, als het niet zoiets intieme aangelegenheid was, waarover je niet gauw van de daken schreeuwt.

Ik ben somber over de toekomst van het christendom in West-Europa. Je mag steeds minder je geloof uiten in het openbaar, in toenemende mate alleen nog maar achter de voordeur. Ik denk dat er ook vervolging komt van christenen in ons land. Zo wil God ons terugbrengen bij Hem. Niets hebben we dan om op terug te vallen het enige wat we dan nog kunnen doen, is bidden.'

Gerald Bruins, ND